

КІЛЬКА КОРОТКИХ ЗАУВАГ

Усі клієнти, про яких ідеться в цій книжці, уособлюють персонажів та історії тих, із ким я протягом життя працювала як терапевтка, секс-педагогиня й авторка колонки порад. Попри те що проблеми й динаміка, описані в клієнтських історіях, напрочуд реальні, цього не можна сказати про згадуваних на сторінках цієї книжки людей.

Будь-які ідентифікаційні дані щодо реальних осіб, зокрема імена, вік, місце проживання, фах, ситуативні подробиці, гендер, сексуальність і формат стосунків, було свідомо змінено з метою захисту конфіденційності моїх справжніх клієнтів, чий проблеми й довіру я надзвичайно ціную й поважаю. Якщо побачите в історіях клієнтів себе, імовірно, це тому, що конкретні ситуації й дилеми, які я вирішила висвітлити, досить поширені — власне, саме з цієї причини їх і було використано як ілюстративні взірці.

Усі особисті історії про моє життя, колишніх і теперішніх сексуальних та/або романтичних партнерів цілком реальні, однак аналогічно зазнали певних змін з метою захисту конфіденційності конкретних осіб.

Щиро сподіваюся, що ці історії допоможуть нормалізувати секс і сексуальність та водночас увиразнити відчуття людяності, проблеми стосунків та рішення, які вони ілюструють.

Крім того, хочу витратити кілька хвилин на те, щоби визнати свої ідентичність і привілеї, позаяк вони стосуються моєї роботи. Я білошкіра, цисгендерна, худорлява, дієздатна

й наразі добре забезпечена квір / бісексуальна жінка, яка перебуває в гетеросексуальних стосунках. Мене виховували в амбітній родині середнього класу на східному узбережжі США; я високоосвічена, працюю на себе й добре заробляю. На мій успіх у галузі, так само як і доступ до найрізноманітніших платформ, які дають змогу вільно говорити й писати про секс, з-поміж інших вплинули расові, тілесні й класові переваги. Як білошкіра секс-педагогиня й письменниця я мала нагоду скористатися «білими привілеями», зокрема плодами минулих і сучасних практик расистських досліджень у галузі репродуктивного здоров'я, законів та актів у нашій країні та поза її межами. Невизнання цієї шкоди означало б її заохочення.

Інформація й думки, якими ділюся в цій книжці, значною мірою ґрунтуються на моїх особистих переконаннях, тож обмежуватимуться саме таким «об'єктивом». Позаяк світ і моя робота постійно змінюються й розвиваються, завжди є змога глибше пізнати себе і власний фах. Окрім того, я завжди заохочую читачів розширяти джерела інформації про секс і сексуальність.

ВСТУП

АГОВ! НАС УСІХ ДУРИТЬ... СТАТЄВЕ ВИХОВАННЯ!

Я заробляю на життя розмовами про секс: іноді тет-а-тет або ж із двома партнерами під час терапевтичної практики, подеколи з невеликими групами від 10 до 100 осіб під час семінарів у коледжах чи навіть із 500 незнайомцями посеред музею сучасного мистецтва в Австрії.

Найперше мені подобається в усіх цих ситуаціях запитувати в присутніх: «Що ви засвоїли зі шкільного курсу статевого виховання?»

Перша реакція — це або мертва тиша, або майже обурений сміх. «Нічого!» — часто вигукує хтось із присутніх. Подеколи мовчання западає так надовго, що я розпочинаю з власного прикладу: «Ну, я теж не пригадую, щоб здобула чимало знань із цього питання, окрім класичних естафет “Хто швидше натягне презерватив на банан”. Навіть не чіпати зараз той нереалістичний банан, але я ніколи не розуміла, навіщо нам вчитися випереджати одне одного в командному змаганні заради майбутньої безпечності сексуального життя. Але ж знову-таки — правила встановлювала не я». Короткі смішки завжди допомагають розтопити кригу,

і незнайомці вже не почуваються незручно, говорячи з тобою про секс.

Важливо інше: щойно присутні усвідомлюють, що *секс-перт*, якого вони бачать перед собою, теж реальна людина із власною «тьмяною» історією статевого виховання, як одразу починають сипати прикладами:

«Секс із проникненням пеніса в піхву — єдиний “справжній” спосіб займатися сексом».

«Я дізнався тільки про гетеросексуальних людей».

«ЗПСШ».

«Небажана вагітність».

«Тільки утримання».

«Нам демонстрували жахливі відео про пологи».

«У мене не було статевого виховання».

«Наш учитель фізкультури почувався так незручно, що здебільшого ми говорили тільки про погоду».

Незалежно від того, де я викладаю, — чи то у студмістечку коледжу, чи то в середній школі, а чи в приміщенні місцевого магазину секс-іграшок, де повно дорослих, відповіді зазвичай практично незмінні. Звісно, молодші покоління активно користуються такими сервісами, як Google і TikTok, однак скидається на те, що ситуація з офіційним статевим вихованням у США не надто змінилася. Безперечно, я завжди вітаю кількох юних студентів, які хизуються всеохопними сучасними програмами сексуальної освіти для молоді від унітарної універсалістської церкви на кшталт Our Whole Lives (O.W.L.). З іншого боку, у країні, де статеве виховання вимагають тільки у 28 штатах (15 із яких не зобов’язані надавати абсолютно точну інформацію з погляду медицини),

відповіді на запитання: «Що ви засвоїли зі шкільного курсу статевого виховання?» залишаються гнітюче незмінними.

І йдеться не про те, що підходи до статевого виховання не змінюють через їхню ефективність. На момент написання цієї книжки у 70% штатів вимагають наголошувати на утриманні як єдиному або бажаному варіанті безпечного сексу, при цьому саме США мають один із найвищих показників народжуваності серед підлітків і найвищий показник ЗПСШ серед усіх розвинених країн. У Європі ситуація зі статевим вихованням, звісно, трохи краща, однак воно обов'язкове для шкіл лише в 11 з 25 європейських країн. Крім того, дослідження засвідчили, що фахівці зі статевого виховання рідко мають задовільний рівень підготовки, а на уроках часто наголошують на біологічних питаннях. Приблизно так само провадять статеве виховання й у США. Означені заняття нечасто передбачають обговорення таких аспектів сексуальних стосунків, як спілкування, згода й особисті кордони; під час них не досліджують і тих аспектів, що ґрунтуються на задоволенні, зокрема таку приємну й нерепродуктивну анатомічну деталь, як клітор.

Як на мене, єдина країна, яка заслуговує на найвищий бал за статеве виховання, — це Нідерланди. Мій партнер називає це напрочуд вишукано: «У всіх “стоїть” на нідерландську секс-освіту!» — і не дарма. «Статеве виховання» нідерландців розпочинається ще в дитячому садочку. Утім, ви ніколи не почувете безпосередніх згадок про секс на заняттях зі статевого виховання, доки це не вважатиметься доречним згідно з віком. Вихованці дитячих садочків починають із розмов про поняття кохання і стосунків; восьмирічні діти дізнаються

про самосприйняття й гендерні стереотипи, а одинадцятирічні обговорюють сексуальну орієнтацію та здорові стосунки. Молодші учні засвоюють основні навички стосунків, зокрема як запитувати дозволу, як чути «ні», а також те, що тіло й особистість кожного з нас однаково цінні в неозорому світі взаємин. Це обов'язкове навчання розпочинається досить рано, а результати зазвичай неймовірно продуктивні. Коли йдеться про статеве здоров'я підлітків, Нідерланди можуть похизуватися одними з найкращих результатів у цьому напрямі: тут підлітки значно частіше використовують протизаплідні засоби, ніж їхні однолітки у США, а також мають найнижчий показник підліткових вагітностей у світі. У середньому молоді нідерландці не починають займатися сексом у більш юному віці, порівняно з однолітками з інших європейських країн чи США. А найважливіше те, що коли вони таки вирішують це зробити, то **описують свій перший сексуальний досвід як найбільш «жаданий і захопливий».**

Доки представники більшості національних фінансових програм воліли б чути про пов'язану зі статевим вихованням статистику ЗПСШ й вагітностей, я як орієнтована на задоволення і згоду секс-просвітниця вважаю, що моє захоплення голландським статевим вихованням породжене саме **«найбільш жаданим і захопливим»** аспектом.

Тут, у США, ми досі не встигли оговтатися від бурхливого руху #MeToo, невпинно проріджуючи наш спільний садок попкультури від владних (і здебільшого відомих) сексуальних переслідувачів, хижих політиків і гвалтівників (подеколи серійних). Коли ця веремія трохи вщухає, я часто помічаю, що клієнтам, студентам і колегам складно зрозуміти, як усе

це співвідноситься з випадковими побаченнями в Tinder, нашими порновподобаннями, нашим, імовірно, досить сумнівним із погляду згоди минулим сексуальним досвідом і навіть добірками в Netflix. Тим часом програми зі статевого виховання незмінно наголошують: «Бійтеся... це дуже страшно».

Фактично страх залишається основним рушієм більшості зусиль, що їх докладають до статевого виховання в країні. Нас учать боятися ЗПСШ й небажаної вагітності, ми успадковуємо стигму щодо звичок мастурбації й колекцій сексіграшок, нас учать засуджувати інших та самих себе за те, що сексу «забагато» чи «замало», або ж через те, що він «неправильний». Ми боїмося, що довго не кінчимо або ж, навпаки, зробимо це надто швидко, остерігаємося купувати лубриканти, говорити з друзями чи навіть психотерапевтом про свої «дивацтва», казати «ні» партнерам і «так» самим собі.

Тим часом медійні описи сексу і стосунків, що здебільшого зосереджуються на тому, як усе може піти шкереберть, знову-таки прищеплюють нам ставлення до сексу, засноване на страху. Однак вони вчать нас боятися не того. Замість наголошувати, що варто остерігатися системи, яка вчить чоловіків ототожнювати «ні» із загрозою для їхньої самооцінки, змальовує секс як те, від чого жінки «відмовляються», у чому чоловіки «ведуть рахунок», а квір, транссексуали й представники спільноти ЛГБТК+, вочевидь, цього взагалі не мають, нас учать боятися того, що передусім робить секс таким привабливим — **задоволення**.

Що як замість учити нас боятися сексу, нам допомагали б розвивати відповідні навички, украй необхідні для керування найбільш приємним або, як уже зазначалося, «найбільш

жаданим і захопливим» сексуальним досвідом? Саме цього я прагну досягти на своїх семінарах, лекціях, під час зустрічей із клієнтами й тут, у цій книжці.

Запитавши присутніх про те, що вони засвоїли зі шкільного курсу статевого виховання, я зазвичай цікавлюся: «А звідки ви дізналися про сексуальне задоволення?».

«Від друзів».

«З уст в уста».

«Із власних експериментів».

Відтак зазвичай западає довга пауза, а тоді з глибини кімнати лунає хоробре й водночас збентежене: «З порно?»

— Так! — кажу я, звертаючись до аудиторії. Імовірно, я це роблю дещо надміру емоційно, намагаючись швиденько мінімізувати відчуття сорому, що може зринуть в того, хто наважився згадати про такий «дорослий» контент, а ще тому, що ця людина абсолютно права. Дослідження свідчать, що до досягнення вісімнадцятирічного віку понад 90 % хлопців і понад 60 % дівчат уже переглядали порно онлайн. 23 % американських підлітків у 10—15 років навмисно шукали саме такий контент. Те саме робили 14 % молоді в Європі, починаючи з дев'ятирічного віку. Для порівняння: заявлений вік «втрати цноти» серед підлітків США становить 17 років у всьому гендерному спектрі. Це означає, що принаймні у США та Європі більшість молоді переглядає порно ще до того, як почне кохатися.

Значною мірою завдяки нашим смартфонам зараз порно доступніше, ніж будь-коли раніше. Зауважу: особисто я не

проти порно. Я теж його переглядаю і не вважаю всі порнофільми «поганими», як і не думаю, що тільки воно спричиняє жорстоке знецінення жінок в усьому світі (але це вже тема для окремої книжки). Утім, переконана: як і решта медійних джерел, порно — це жанр, який вимагає від глядачів певної зрілості та критичного мислення. Це потрібно для усвідомлення того, що саме ми переглядаємо, сприймання такого контенту як фантазії, а також розуміння, як саме (і чи взагалі) порно співвідноситься з нашими переконаннями й етичними принципами. Крім того, його варто «фільтрувати» як розвагу, що відокремлена від особистого реального життя. Я не вірю, що десятирічній дитині усе це до снаги, надто в контексті вищезгаданої системи статевого виховання й особливо коли спробуємо уявити, які види порно може знайти десятирічка за звичайним пошуковим запитом про секс у *Google*.

Порно як таке не уособлює всебічного статевого виховання, однак через брак справжнього, чесного, достовірного підходу, заснованого на задоволенні та згоді, воно може видаватися адекватною заміною. Кожен із молодих людей, які брали участь у дослідженні Бостонського університету, зауважив, що вчився сексу, переглядаючи порнофільми. Якщо точніше, то йшлося передусім про те, які позиції краще використовувати, як задовольняти партнера чи брати участь у певних статевих актах (оральному, анальному тощо). Ці аспекти зосереджуються радше на задоволенні, а не розмноженні, і, як це часто трапляється, вони явно залишаються поза увагою статевого виховання. Якщо говорити більш неформально, мої ЛГБТК+ клієнти, учасники семінарів та друзі часто зізнавалися, що зверталися до порно як джерела

секс-освіти після того, як навіть найпрогресивніші програми зі статевого виховання не давали їм змоги відповісти на найголовніше запитання з-поміж усіх інших: «Як займаються сексом ЛГБТК+?» І йдеться не про те, що молодь шукає порно, бо це найбільш привабливе, досягне й точне джерело інформації про секс; просто воно доступніше і, головне, не таке беззмістовне і значно менше зосереджене на тактиках залякування, порівняно з батьками, друзями та вчителями. Досить часто це єдиний ресурс, який не транслює повідомлення «секс супроводжується поганими відчуттями» чи «секс — це жах», пропонуючи натомість (звісно, подеколи аж надто рішуче) ідею: «Секс чудовий!» Молодь намагається засвоїти з порнофільмів те, чого ми не в змозі її навчити, — і насамперед ідеться про сексуальне задоволення.

Якщо порноконтент не належить до вашого особистого сексуального репертуару (а надто якщо ви взагалі налаштовані проти такого контенту), імовірно, вам цікаво, чому, чорт забирай, я витрачаю стільки часу на розмови про нього тут, у книжці про сексуальне задоволення. Порно (а особливо традиційне) може бути чудовим (й іноді навіть єдиним) способом дізнатися про те, яким же буває сексуальне задоволення. З іншого боку, це зазвичай досить посереднє й часто неоднозначне джерело інформації про те, як, власне, досягти омріяного піку саме вам. Коли ми думаємо про сексуальне задоволення в порнофільмах, на згадку можуть спасти «щедрі чайові» (ви зрозуміли, про що я, еге ж?), що їх отримує кур'єр з доставки піци, на диво безпроблемний секс у душі (у реальному житті це лайно втілити значно тяжче, ніж здається!), а також легкі й напрочуд синхронізовані оргазми

(попри те, що близько 80 % осіб із вульвами потребують безпосередньої й безперервної стимуляції клітора, щоб сягнути піка задоволення). Натомість у порнофільмах нам ніколи не показують розмов, перекусів, обговорення власних кордонів, зізнань щодо ЗПСШ, вовтузіння з презервативами, образ, фізичного розмаїття... Ми не бачимо, як хтось дає вказівки партнерові, як саме до нього треба торкатися, як сміється, коли партнер випадково заїжджає йому коліном у щелепу під час спроби орального задоволення чи будь-якого іншого ідеально «людського» сексуального досвіду. Коли всіх цих складників бракує, можна констатувати, що в порно відсутні основні компоненти секс-освіти, зокрема згода, самоусвідомлення, самопізнання й те, як ми можемо насправді й максимально реалістично віднайти й пережити найбільш автентичний і приємний сексуальний досвід.

Гм, от лайно! Отже, ось ви — ті, хто нічого не дізнався про задоволення з формальної секс-освіти й дістав викривлене уявлення про нього з порнофільмів. Ми не погані, не зіпсовані, не неповноцінні чи «невдахи в сексі» — ми просто блукаємо в темряві навпомацки, намагаючись зрозуміти, як оцінювати задоволення, як усувати перешкоди, що стають йому на заваді, і, власне, як керувати справжнім сексом, що дарує нам задоволення, за згодою з партнерами.

Це колективне розчарування *дуже часто* зринає у формі запитань і проблем, які надходять від клієнтів, читачів моєї секс-колонки та учасників семінарів: «Як сказати партнерові, чого я хочу?»; «Як зрозуміти, чого я бажаю в сексі?»; «Як відпрацювати алгоритм згоди, не провалившись під землю від сорому?»; «Це нормально, що А мені подобається,

Б я не хочу, а про В фантазую?»; «Хочу насолоджуватися, але не знаю, як цього досягти»; «Що робити, якщо нам не подобається одне й те саме?»; «Як казати партнерам “так”, “ні” чи “можливо”?»; «Я дивак?»; «Я зіпсований?»; «Чому я не можу з цим розібратися?»; «Ви можете мені допомогти?».

У цій книжці я докладу всіх зусиль, щоб відповісти на зазначені запитання й не тільки, однак відповідь на останнє озвучу просто зараз: «Так». Саме це я й збираюся зробити — допомогти вам із вашим сексуальним життям.

Книжка «*Гарячі й безтурботні*» має надихнути вас і вашого партнера(-ів) говорити про омріяний секс, думати про нього й займатися справжнім сексом, сповненим задоволення, без відчуття сорому, таємничості, сумнівів у собі й дезінформації, яка, ймовірно, затьмарила ваше уявлення про те, що можливо в інтимних стосунках. Щоб цього досягти, «*Гарячі й безтурботні*» проведуть вас моїм шляхом, продемонструвавши, як я розробляю і проводжу семінари про секс, сексуальність, згоду й задоволення, щоб ви могли легко інтегрувати формат сексуальної свободи у власне життя.

У першій частині ми деконструємо модель сексу, яку нам нав'язали; уважно розглянемо наявні сексуальні джерела й контексти та меседжі, які від них отримуємо, щоби нарешті виправити ситуацію, коли більшість із нас продовжує вартитися в одному й тому самому «прісному супі секс-освіти», який так часто нас підводив. Ми піддамо сумніву традиційну модель, що спонукала нас уявляти «хороший секс» як коробку з чіткими розмірами, у яку треба «вписатися», а не індивідуальний контейнер, що його можна створити під себе. Крім того, проаналізуємо, як таке виставлення сексу

в невідгідному світлі переконало нас, що ми не варті сексуального задоволення й не здатні на нього, тоді як воно цілком можливе в нашому житті.

Звільнившись від тягаря всіх цих застарілих ідей та маючи можливість поглянути на все «свіжим оком», візьмемося до серйознішої деконструкції. У другій частині книжки усунемо поширені перепони, що їх передбачає стандартна модель хорошого сексу (описана в першій частині) й буквально з нуля почнемо творити сексуальне життя відповідно до власного уявлення про істинне задоволення. Ми деконструємо «Класичний настрій» (розділ 3), створимо «Автентичний настрій» (розділ 3), визначимо «Песимізм щодо задоволення», який стає нам на заваді (розділ 4), та почнемо реконструкцію з розділу 5 — «Змінюємо негативні наративи».

У третій частині, коли шлях до справжнього задоволення буде розчищено, трохи розважимося, відповідаючи на запитання: «То хто ми *насправді* як сексуальні індивіди? Чого хочемо? Що нам до вподоби? Що нам іще належить відкрити? Як хочемо усе це дослідити?» Частина 3 заглиблюється в усі ці питання в розділі 6 «Як зрозуміти, чого ви хочете», розділі 7 «Як просити про те, чого бажаєте» та розділі 8 «Окреслюємо власні сексуальні кордони». Вона демонструє, що ваше задоволення, безперечно, дуже важливе й абсолютно доступне за будь-якої ситуації — чи то ви самі по собі, чи випадково з кимсь познайомилися, а чи вже давно маєте партнера.

І нарешті, для додаткового убезпечення нашого задоволення, у четвертій частині цієї книжки ми розглянемо

поширені «камені спотикання», проблемні моменти та потенційні шляхи відступу. У цьому нам допоможе розділ 9 «Чути «ні» як профі», розділ 10 «Як залагодити ситуацію з порушенням кордонів» та розділ 11 «Як зорієнтуватися в розбіжності бажань» — щоб ви були певні: усі відкриття неодмінно лишаться у вашому житті навіть після того, як перегорнете останню сторінку цієї книжки.

Книжка «Гарячі й безтурботні» прагне заповнити прогалину, що її залишили по собі традиційні моделі секс-просвіти й звичне «статеве виховання», що ґрунтується на відгуках однолітків. Вона надасть вам беззаперечний дозвіл говорити про природно приємний секс, думати про нього й займатися ним без сорому й утаємниченості, які століттями підживлювали наші найглибші уявлення про секс. Я переконана: що більш невимушено ми говоримо про секс, то менше сорому плекаємо. А ще вважаю: що більше знаємо про секс-іграшки, нестандартні сексуальні практики (кінк), оргазми, спілкування, власні тіла й тіла партнерів, а також про те, що змушує нас і їх звиватися від задоволення, то кращі і здоровіші стосунки (зокрема й сексуальні) маємо. Гадаю, що, навчившись сміятися під час сексу, ми охочіше йтимемо на ризики, які роблять чудовий секс воістину чудовим. Я вірю: навчившись казати на пропозиції сексу, якого жадаємо, упевнене «так!», ми водночас легко озвучуватимемо і свої «ні», а наші «так» набудуть значно більшої цінності.

Зі свого освітнього й особистого досвіду, а також спілкування з клієнтами, читачами й колегами я засвоїла головне: ми можемо змінитися, надавши собі беззаперечний дозвіл на задоволення; натомість докласти зусиль, щоб задоволення

дістали інші, — то справжній дарунок, який нам теж до снаги. Істинне задоволення може кардинально змінити напружені стосунки із сексом і згодою — як наші власні, так і ті, що притаманні суспільству, у якому живемо. Тож у передчутті майбутнього, сповненого задоволення за взаємною згодою, читайте цю книжку й застосовуйте її поради в сексуальному житті, але виключно з власного дозволу й тоді, коли відчуваєте, що вам це до вподоби. Бо ж якщо немає ані бажання, ані радості, ані задоволення, на біса все це взагалі потрібно?

Частина 1

У частині 1 все буде досить стисло й напрочуд приємно. З наступних двох розділів ви дізнаєтеся, що справжній секс — найкращий, і відкриєте для себе, що означає слово «справжній» саме для вас. Ця частина заохочує відкинути всі активно пропаговані медіаджерелами маркери того, що ж робить людину «вправною в сексі», позбутися синдрому сексуального самозванця й почати чітко вибудовувати бачення найбільш природного сексуального життя, сповненого задоволень. Тут я наголошую, що хороший секс — це не те, що трапляється за межами вашого життя. Ідеться радше про те, що просто-таки пречудовий секс уже готовий втілитися у вашому реальному житті, до того ж просто зараз.

РОЗДІЛ 1

ХОРОШІ (СТАТЕВІ) СТОСУНКИ

Ти абсолютно нормальна, це довколишній світ
такий зіпсований.

Емілі Наґоскі «Як бажає жінка»

Каркас ліжка зламався під нами приблизно тоді, коли Лінкольн саме взявся жадібно вицілювати мою шию. «Секс був такий, що аж ліжко не витримало!» — імовірно, хтось повідомив би друзям за бранчем. Однак тут, на нашому першому побаченні, зламане ліжко стало бажаним втручанням, і цей напрочуд близький неприємний гуркіт дав мені змогу зробити паузу — досить тривалу, щоб відчутися полегшення, за яким не забарилося й усвідомлення: агов, я ж можу покласти край цьому прісному сексуальному досвіду просто зараз.

— Вибач, — перепросила я від імені Ікеа. Тим часом Лінкольн, стоячи навкарачки, галантно й водночас напрочуд «оголено» нахилився вниз, намагаючись зрозуміти, а що ж там, власне, під нами зламалося. — Ти не мусиш цього робити, — наполягала я, витріщаючись на його волохаті сідниці. Тієї миті я помітила, які ж ми з ним голі — ось тут, просто в моїй кімнаті, та ще й робимо щось настільки несексуальне —

намагаємось полагодити ліжко. — Може, на цьому й зупинимось? — поцікавилася я.

Зламані дерев'яні ламелі стали демонстративною «вишенькою» на вершечку невдалого «сексуального морозива», яке до того ж містило одну ложку невдалих поцілунків та дві ложки повної відсутності будь-якої «хімії».

— Звісно, — погодився Лінкольн, на обличчі якого промайнуло настільки неприховане полегшення, що я зрозуміла: тут не тільки я відчуваю, що все йде не так, як слід.

— Гаразд, чудово. Попри це, вечеря мені дуже сподобалася, шкода, що в іншому плані не склалося.

Я говорила щиро. Спочатку ми були просто знайомі, яким не бракувало спільних професійних і почасти соціальних зацікавлень. Нам обом подобалося відвідувати нові місцеві ресторани, він був приємний у спілкуванні й досить уїдливий, щоб підігрівати мій інтерес. Принаймні ньокі були просто чудові.

Проблема секс-оглядача й секс-педагога полягає в тому, що, коли йдеться про побачення, тебе випереджає твоя уявна репутація, і це до болю очевидно. Скажімо, коли на першому побаченні чоловік на кшталт Лінкольна ні сіло ні впало піднімає мене, незграбно притискаючи до стіни, щоб зайнятися сексом у спосіб, що просто-таки волає: «Це аж ніяк не в моїй компетенції, але якось я бачив таке в порно!». Або, наприклад, ситуація, коли Чарлі — хлопець, якого я підчепила в коледжі, зненацька вирішив вилити мені на голову пів пляшки води, коли я робила йому мінет, — *досі не розумію, навіщо?* — що, вочевидь, уособлювало відчайдушну спробу виокремитися на тлі уявного натовпу винахідливих

і відважних коханців, яких я, на його думку, безперечно, мала до зустрічі з ним. Ще одна моя партнерка, Кейт, довідалася з моїх соцмереж, що я трохи знаюся на «кінк-практиках», і всіляко втілювала в життя образ «владної особи» з брудними розмовами, який ані збуджував її, ані пасував їй. Тоді я гадала, що, сама того не знаючи, стала слухачкою еротичного виступу «однієї акторки».

Припускаю, мені могли б лестити такі зусилля, що їх заради мене докладали. Однак коли хтось кохається з тобою тільки на основі свого уявлення про сексуальні стосунки, а не фактичній сексуальній взаємодії з *тобою* — унікальною особистістю, яку він (чи вона) бачить перед собою, тяжко відчувати ще щось, окрім збентеження й відірваності.

Авжеж, це правда: у мене вдома є численні коробки із секс-іграшками, стіни будинку вкриті химерними взірцями еротичного мистецтва, і я можу багато чого розповісти про такі речі, як вібратори, зв'язування мотузками (бондаж), анальний секс, секс утрюх і немоногамні стосунки. Крім того, я звичайна людина: нервуюся на побаченнях, жахливо «фліртую» і припускаюся помилок. Мені більш ніж двічі розбивали серце, і мене не так уже й легко підняти й притиснути до стіни заради гарячого сексу, як може видатися на перший погляд. А найважливіше те, що я, як і ви, у сексуальному плані аж ніяк не уособлюю «універсальну модель», яка всім підходить. Я не хочу, щоб мене намагалися вразити вміннями, що ними, на думку партнерів, вони мене «обдаровують». Я хочу *брати участь* у сексі, який ми творимо разом: дивакуютому, вологому, такому, від якого ламаються ліжка, чи будь-якому іншому.